

Дамян Дамянов

„М“

Мираж? Мечта? Мраз? Мерзост? Мъст?
Не знам кое от всички е жената.
Но името ѝ все започва с „М“.
И май е всичко, сбрано във едно, тя.
И все с това проклето „М“ край мен
мотае мигновената ми мъка.
Минава „М“ – то в мисли нощ и ден:
„М“ – мое минало, мой рай, мой пъкъл...
И мое мигновение, дошло,
отишло си във дни незабравими.
Отдавна. Вече ни добро, ни зло
ми носи то. Но неговото име
и неговата първа буква „М“
през мене като метеор премина –
в началото – „Мечта“, а после – „Мъст“
и най-накрай – „Мълчание“ и мнима
любов, която никога въобще
в живота ми не е била, защото,
измисляйки си всичко, щем не щем,
със „М“, без „М“, и денем и ноше
измисляме самите си животи.

17.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8589>]